

DIENI PATUFET



- ¿Que farà'l favor de dirme ahont cau la Catedral?
- ¡Això no sabs? ¡Si ho coneix qualsevol pastanaga!
- Per això ho pregunto a vostè.

CRONIQUETA

Historia del metre

A falta d'assumpte d'actualitat que glosar en aquesta secció, penso aquesta setmana, y el propi criteri observaré sempre que les circumstancies m'hi obliguin, omplir aquesta pàgina d'EN PATUFET ab quelcom que, si no es nou pera tothom, resulti, en cambi, interessant y instructiu pera tots.

Parlarem, donchs, avuy, de l'història del metre, d'aquesta unitat de mida longitudinal, que, com qualsevulga nació o hèroe, té també'ls seus historiadors, un dels quals es l'espanyol don Alvar de l'Iglesia, al qual hem d'agrahir les precioses referencies que'ns dóna, les quals publiquem a continuació:

L'unificació de la mida per medi d'un patró universal es una aspiració antiquíssima, que tal vegada may se vegi realitzada, per oposarshi d'una banda la forsa de la costum, y de l'altra l'amor propi dels pobles, com ho proba'l fet de que, malgrat fer ja més de mitja centuria que les nacions civilisades varen establir l'adopció del metre com a mida universal, són encara moltes, y no per cert les menys progressives, les que segueixen usant mides tradicionals, en qual cas se troben l'Anglaterra, que compta per *yardes* y *pintes* en mides linials y cúbiques, els Estats Units del Nòrt d'Amèrica, Rússia y algunes altres.

Pot dirse que l'idea de l'unificació de les mides va partir de l'Academia de Ciències de París, l'any 1666, en ocasió de presidirla'l famós Colbert, ministre de Lluís XIV.

Basats en l'adopció d'una unitat natural, varen exposarse llavors a l'Academia un sens fi de projectes, entre'ls quals figuren com a més notables els següents: el de l'holandès Huyghens, fundat en l'isocronisme del pèndol; el de l'astrònom Mouton, qui va indicar pera unitat de llargada la seixantava part d'un grau de longitud; Cassini, qui proposava la sisimilèssima part d'un minut de grau; Prieur le Verneis, qui abogava per l'adopció del ters del pèndol de segón.

Lluís XVI de Fransa, en un decret de 1790, va designar una Comissió pera estudiar aquet problema, en la qual figuraven homes de tan reconeguda solvencia científica com en Lavoisier y en Laplace. Aquesta Comissió va acordar l'adopció com unitat natural d'una fracció de meridià, encarregantse'ls sabis Mechain y Delaubre de midar l'arch que passa per París. El metre va ser, donchs, la deumilionèsima part del quadrant del meridià terrestre.

Lo admirable d'aquet sistema, es que omplena totes les exigencies

de mida, pes y moneda. El metre's divideix en deu decímetres. Un decímetre cúbich ple d'aigua destilada, es el kilogram, unitat de pes universal; la meteixa capacitat d'un decímetre cúbich, es la mida pera'ls àrits. El kilogram, dividit en centèssimes o en milèssimes parts, dóna'l pes de la moneda.

Malhauradament, l'execució del projecte va interrompres per rahó de que la Convenció revolucionaria va disoldre la Comissió nomenada y Lavoisier va ser portat a la guillotina, però més tart el Directori va ordenar la represa dels treballs interromputs, y el 22 de juny de 1799, la nova Comissió que s'havia anomenat, va presentar els seus plànols de platí (que encara's conserven actualment) y que una disposició dels cònsuls va declarar legals aquell meteix any.

Ab tot, l'unitat de mida no va tenir aplicació real fins el 1.^{er} de janer de 1840, en qual dia comensà a regir com obligatori'l sistema mètrich decimal, que ja usaven Holanda y Grecia, desde 1820 y 1836 respectivament.

Després de 1840, varen adoptar-lo: Cerdenya, en 1845; Xile, en 1848; Espanya y Italia, en 1849; sumantshi més tart Dinamarca, Suecia, l'Ecuador, Mèxich, Portugal, Rumania y altres nacions.

ABECÉ

Sermó en và

Eren dos casats de nou;
ell, el marit, molt formal;
en cambi, ella era una noya
ab molts pardalets al cap,
que sols pensava en bonichs,
en lluir y en rumbejar,
anà a passeig y a teatre,
a forades y a saraus.
El marit, que d'aquet vici
la'n volia desvesar,
va ferli un dia l'arenga
que us contaré de *pe* a *pa*:
—Mira, noya, jo t'estimo—
li va dir insinuant—
y es per això que voldria
corretgi el teu tarannà
y ferte entenimentada,
es a dir, dóna cabal.
Que fassis goig ja m'agrada,
per 'xò ab tu'm vàreig casar,

però no que tot el dia,
pensis en modes y en draps,
en figurins y modistes
y en vestits de seda y fay,
que't distreu en de la feina
y'm costen un dineral.
Jo voldria que tinguessis
un xich més de gravetat;
¿que per ventura a la vida
no hi ha res més important
que pensar en flochs y llassos,
que presumi y rumbejar?
Digues: ¿algún cop no't venen
pensaments més *elevats*?
—Sí— va respondre l'esposa,—
¿sabs en què estava pensant?
—¿En què?
—Donchs en un *sombrero*
que avuy he vist exposat.
¿Vols una cosa més *alta*,
que lo que's du assobre'l cap?—
NYIC

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER



1. — Perjudicis que reporta
el dur una anella al nas:

En "Marruixa"

Una vegada era un gat que's deya *Marruixa*.

Era un d'aquells gats joves, lleminers com altra cosa, desitjosos d'aventures, ab el cap ple d'il·lusions, talment com molts joves de nostres dies, adquirides llegint noveles de gestes extraordinaries y païssos encantats, ahont tot es felicitat, goig y alegria.

Havia sentit al seu avi parlar d'una terra ahont no hi havia més que rates, y que'l gat que arribava a anarhi se posava d'allò més bo.

Per aquells temps, al país dels gats escassejava'l menjar, car hi havia hagut mala anyada; y el nostre gat, aventurer com era, determinà anarsen al país de les rates.

Va arranjat el paquet, va despedirse dels seus parents y amichs, y tot alo-alo, boy refilantse'ls bigotis y pensant en lo que s'atiparia pera referse del dejuni forsos

en que havia estat, anà fent via camí del país de les rates.

Rès d'extraordinari li passà durant el seu llarch viatge.

Al arribarhi, lo primer que va trobar fou una gran ciutat, ab un palau grandió al mitg, que conegué ésser el del rey.

Després de rumiar una bona estona, va decidirse a anar cap al palau del rey, y aixís ho feu, cridantli molt l'atenció'l silenci sepulcral d'aquella ciutat, que veraderament semblava un cementiri, y el no haver trobat a ningú per aquells interminables carrers. Això l'inquietava una mica.

Mes, al arribar davant d'aquell grandió palau, lo que fins aleshores solament havia estat inquietut, se convertí en una por horrorosa, en un terror que mata.

¡Horroritzeuvos! ¡Allà a la plasa hi havia dos pals en forma de creu y penjaven d'ells una colla de felins morts escanyats!...

Al cim hi havia la següent ins-

cripció: Càstich als que no estàn bé a casa seva y venen a moles-tarnos.

En *Marruixa* no s'hi veyà de por, y va fer un marramau tan fort, que fins algunes cases que no eren gaire fortes varen trontollar com mogudes per un terratrèmol.

Al sentir el crit s'obriren les portes del palau, y va sortirne d'ell un estol de rates més grosses que cap de les que corren per aquí, armades de cap a peus, les quals en un dos per tres el varen lligar y el portaren davant del seu rey pera que'l jutgés.

Quan en *Marruixa* va fer aquell crit, el rey y la reina estaven menjant pa sucat ab oli y oli, y formatge, y tant fou lo que s'espantaren, que sa magestat la reina de les rates tingué un desmay y el rey una indigestió, que va curar ab oli de fetge de bacallà, que es la millor medecina que coneixen.

El rey digué que castigaria horriblement, fos qui fos, al que havia anat a interrompre la quietut del seu reyalme.

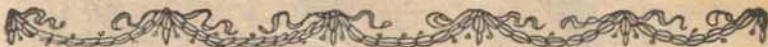


2. — us prenen per una màquina y... estira que estiraràs.

En efecte; tan bon punt tingué davant seu al pobre *Marruixa*, el condemnà a mort, y al cap de pocs minuts ja penjava d'aquells pals fent les últimes extremituts de l'agonia...

¡Pobre *Marruixa*! Li passà lo meteix que passa a molts homes d'avuy dia, que per un no rès abandonen la seva patria, y se'n van a altres nacions pera deixarhi els ossos...

ENRICH GÀBANA Y VENTURA



Primer Concurs d'EN PATUFET

(2.^a serie)

Al guanyador d'aquet Concurs se li concedirà un premi consistent en llibres de contes y se li publicarà'l nom y el retrat.

Vegis la convocatoria del Concurs y les condicions en el número d'EN PATUFET del dia 27 de juliol y l'*Avis important* insertat en nostre darrer número.

EN PATUFET

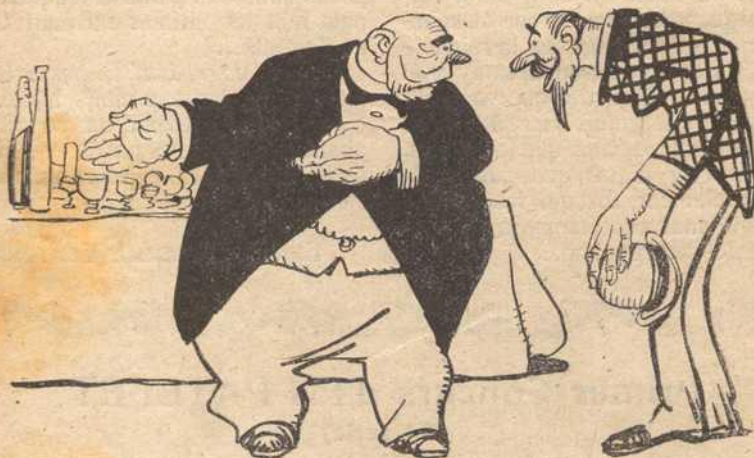
Fets del comte de Nolhabilla

Cercant un sopar gratuït

ERA una tarda alegre com un pom de roses. El comte de Nolhabilla's passejava pels barris aristocràtics de la ciutat, ensumant per les reixes de les cuines l'olor agradable dels sopars que's feyen y pensant com ho podria fer pera no tenir d'anar a dormir en dejú.

Tot d'una va veure que en un magnífich xalet, ab jardí a tot l'entorn, hi entrava gent apressadament. La porta estava guardada per dos policies. Com que'l comte de Nolhabilla no tenia res més que fer, se'n anà cap allí a tafanejar, y veient que ningú li deya res, se ficà ab pas segur a l'entrada y se'n pujà escales amunt fins al pis principal, que era ahont habitava'l propietari de la casa.

Un criat que estava a la porta'l saludà, creyentse que era un amic del senyor, y aixís el comte de Nolhabilla s'introduí en el gran saló, ahont trobà a l'amo que contava als seus amichs, ab grans mostres d'indignació, el fet que li havia succehit y que era'l següent:



L'amo del magnífich xalet tenia, com tots els milionaris, un administrador de confiança que's cuidava d'administrarli's cabals y les finques.

De la nit a l'endema, aquest administrador desaparegué, emportantse algunes mils pessetes.

El comte de Nolhabilla's posà a escoltar, ficantse en el grupu, y s'enterà de tots aquets detalls.

— No són les mils pessetes lo que'm sab greu, sinó'l fet de que no's pot tenir confiança en ningú. Tres administradors he tingut y tots tres m'han sigut infidels. Això es, en veritat, molt terrible, que un hom no's pugui fiar de ningú. —

El comte de Nolhabilla, obehint a un sentiment de compassió vers aquell *pobre* milionari, que tenia la desgracia de no poder fiarse de cap administrador, va pèndres l'assumpto ab interès, y encara que ell no tenia ni un cèntim a la butxaca y passava més gana que un cà perdut, s'atreví a atansarse a l'amo, y davant de l'espectació de tots els presents, va dir:

— Vostè té molta rahó. Jo també he passat molts amohinos pera escullir un bon administrador, però a l'últim he trobat un sistema magnífich que m'ha permès poder escullir un administrador fidel. —

L'amo del xalet, no coneixent al que així li parlava, li preguntà quí era, y ell contestà ab molta dignitat:

— Sóch el comte de Nolhabilla.

— Donchs, el senyor comte'm faria molt plaer si's dignés explicar-me aquet sistema. —

El comte de Nolhabilla va dirigir una mirada molt significativa als senyors presents, com volent dir que lo que havia d'explicar era secret.

L'amo del xalet, comprenentho, però, per altra part, no gosant a dirho als seus amichs, va dir al comte de Nolhabilla:

— El senyor comte'm farà la mercè de quedarse a sopar ab mi y parlarem de l'assumpto. Si vol, un criat anirà a avisar a casa de vostè perque no l'esperin a sopar.

— No, no cal — va cuitar a dir el comte de Nolhabilla. — A casa ja estàn acostumats a no vèurem a l'hora de sopar.

— Essent així, me farà molt honor. —

El comte de Nolhabilla's fregà les mans satisfet. Per de prompte, aquella nit soparia bé, però ara calia rumiar la manera de sortirse de l'apuro y inventarse un sistema d'escullir administrador fidel y honrat.

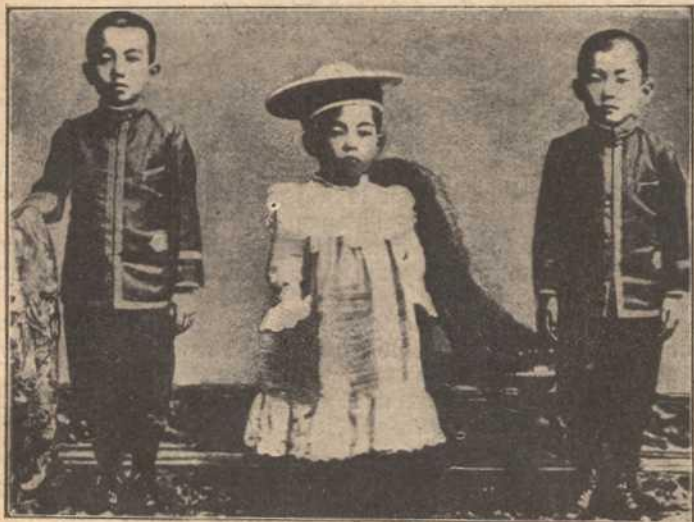
Això es lo que veurem en el pròxim número.

J. M. F.



El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica l'onzè folletó de l'interessant novela "Per les terres roges". Ab aquet Suplement se regala'l conte complet "El rastre de pinyols", den Joseph M.^a Folch y Torres.

L'IMPERI DEL JAPÓ



Els fills del nou Emperador. El primer de la dreta es l'hereu.

Els aucellets

Un dia, un pobre aucellet estava tot trist, en una branca, perquè la tempesta li havia arrebatat traidorament els fillets de ses entranyes.

Uns bailets li tiraren un diluvi de pedres y feriren greument al pobre aucellet; volant, volant, y mancat de forces, va caure en un luxós jardí, hont hi havia una nena que, ab la llum del sol, semblava que portés filets d'or al cap.

Aquesta, al vèure'l, el recullí y se l'emportà. Cada moment li curava la ferida y li dava menjar.

La nena li agafà un amor gran.

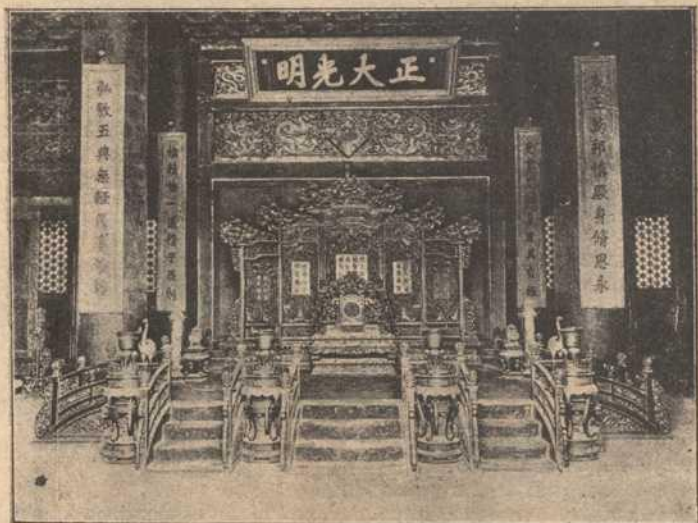
Cada vespre se l'emportava a dormir al seu llitet.

Quan l'aucell ja s'havia restablert de sa ferida, la nena li posà una cinteta de color blau-cel y el deixà al jardí.

L'aucell encara no volia pendre'l vol.

Miralleta (així s'anomenava aquella nena) li donà menjar; després el tornà a agafar y, tirantlo enlaire, l'aucell emprengué'l vol.

L'IMPERI DEL JAPÓ



Sala del Trono del Palau Imperial, que deixa enlluernat per la magnificència dels daurats y pedres precioses.

A la torra del costat hi havia una altra nena, orgullosa de ses riqueses, la qual extenia per tot el jardí paranyes pera fer presoners. Un dia agafà un aucell, que, quan tenia llibertat, cantava alegre y armoniosament.

L'aucell de Miralleta, agraït pels serveys que ella li havia fet, cada dia, molt dejorn, cantava a la finestreta de la nena un cant rich, joyós, que omplia'l jardí, fins que Miralleta sortia a ferli festetes.

L'altra nena, al veure que no tenia cap aucell que cantés tan hermosament com aquell, preguntà a Miralleta com s'ho feya.

— Mira, ¿estaries contenta si't tinguessin tancada en una presó, d'ahont no podessis sortirne may més? — digué Miralleta.

— No.

— Donchs lo que no vols pera tu, no ho vulguis pera'ls altres. Y no estranyis que aquell aucell cada jorn me dongui'l bon-dia ab el seu cant tan joliu, ja que, haventlo trobat jo ferit, amorosament l'he curat, donantli després la llibertat desitjada.—

La nena orgullosa, comprenent les rahons de Miralleta, llensà'ls paranyes y posà en llibertat a tants presoners com tenia.

JOSEPH BUSQUETS Y TENAS

L'art de nedar

(Acabament)

EL mètode *tallant* es el més difícil y cansat, però també'l més elegant y més ràpit; per això es el preferit quan se tracta d'un cas en que cal arribar prompte a un lloch determinat no llunyà.

El principi del sistema es el meteix de la *marinera*, si bé's mouen simultaniament els dos brassos y les dues cames, ab el cos inclinat sobre un costat.



Natació a la marinera.

Conforme a n'aquella lley de que'l cos humà pesa menys que l'aigua, quan un està cansat, pot reposar; pera això no cal sinó estendres ben quiet, els brassos y peus junts, d'esquena a l'aigua.



Descens y ascens d'un nedador.

Quan hi ha fons suficient d'aigua, l'immersió més recomanable es la de cap, aspirant abans ab força y ab els brassos y peus junts ben estirats. També es corrent tirarshi de peus, ben estirat y ab els brassos junts enlaire. En la meteixa posició, el cos torna a surar, com vàrem dir en el primer article; però si's vol apresurar la surada, pot moures els brassos y cames talment com si's pugés per una escala de peu.

A dintre l'aigua cal aguantarse la respiració, y per això abans de la capbussada es convenient una forta aspiració. Ordinariament, no arriba de bon tros a un minut lo que un hom pot aguantarse la respiració; però en això hi fa molt la costum y el temperament, tant, que fins hi ha nedadors que passen dos, tres y adhuch més minuts a sota l'aigua.

Els ulls es convenient tenirlos oberts a sota l'aigua: l'espectacle es bonich y els ulls se fortifiquen; la lleugera cohiessor que

fan al principi desapareix al moment d'haver sortit a l'aire, y després ni a dintre se sent la més petita molestia. Tampoch pot espantar el soroll que fa l'aigua al ficarse a les orelles, car no hi fa cap mal, y al sortirse del bany se poden buidar ab una lleugera compressió de la mà.

Y ara, a nedar.

MARQUET



Els tres germans que fan fortuna

Una vegada eren tres germans, y el més gran va dir:

— Jo me'n vaig a veure si puch fer fortuna. —

Agafa un bastó y se'n va. Pel camí s'entretenia a musicar el bastó, y pensava:

— ¡Aquet bastó ha de ser la teva sort! —

Tant y tant va caminar, que va fer cap a la terra dels tontos, allà entre dos llustres del dematí, y va trobar una colla de senyors que prenien la fresca. Ell que comensa a picar a terra ab el bastó, y pica que pica mirant enlaire y dient:

— ¡Sortiràs! ¡No has de sortir! —

Aquells senyors, tot estranyats, li van preguntar:

— Company, ¿què feu ab aqueix bastó? —

Diu:

— Faig sortir el sol.

— ¿Aqueix bastó fa sortir el sol?

— Sí, mireu. —

Y els hi va ensenyar el sol que ja sortia. (Es clar, com que era l'hora que ja sabia ell que havia de sortir.)

Diu:

— ¿Us el voleu vendre aqueix bastó? —

Diu:

— ¡Si me'l pagàveu bé!

— ¿Quànt ne vols?

— Trescents duros. —

Y no van regatejar gens: entrega'l bastó y li van dar els trescents duros en bona moneda, y ell se'n va entornar a la seva terra ben content.

Després aquells senyors se van trobar enganyats, però ell ja era fòra: a la nit volien fer sortir el sol, y cop de picar. ¡Podien picar els tontos!

Quan va arribar a casa seva, el germà mitjà també hi va voler anar a fer fortuna: agafa un vo-

lant y cap a la terra dels tontos.

Arriba a n'aquella terra y veu una colla de segadors que segaven ab falsons: ell que, quan van ser a fer beguda, s'hi va acostar demanant feina: l'amo'l va llogar y ell va dir:

— Com a últim de la colla, me toca anar al darrera.—



— ¿Ja li has dit a la cuinera que volia que'ls cinch pernills que porti siguin bons com els de l'altre dia?

— Ja m'ha dit que'ls demanarà que tots cinch siguin del meteix porch.

Ja's posen a segar, y ell, ab el volant, feya més feina que tots plegats, y desseguida'ls va passar al davant. ¡No es poch ni gaire un volant que s'emporta aquella borra de blat, o dos o tres brins que'n pot agafar un falsó!

L'amo li va dir:

— ¿Còm ne diuen d'això?

— Un volant.

— ¿Te'l vols vendre?

— ¡Si me'l pagàveu forsa!

— ¿Quànt ne vols?

— Quatrecentos duros.—

Ja li compra, y ell agafa'ls diners, y diu:

— Ara aneu ab compte, que'l volant mossega.—

Y se'n va anar content ab els quatrecentos duros a la butxaca.

L'amo's posa a segar ab el volant, y al primer cop se va tallar; l'agafen els mossos, y pel meteix: ja'l rebaten per allà terra.

— ¡Mala bestia! — li cridaven; y d'un tros lluny li tiraven el gran cop de roch pera matarla.—

El volant, si'l tocaven d'un cantó, s'alsava de l'altre, y ells deyen:

— ¡Com se revenxina! ¡Encara'ns matarà a tots! —

A l'últim, a copia de rochs, el van colgar, y allavores varen quedar tranquils.

El germà xich, quan va veure que'l mitjà també tornava rich, ja no va tenir sossech: agafa un gat, se'l fica al sarró y enllà, cap a la terra dels tontos.

Arriba y posa en un hostal: y mentres menjava, les rates corrien per totes les parets; l'hostaler li va dir:

—Noy, si no vas ab cuidado les rates se't calaràn el menjar.

—¡Ca! Jo porto una bestiola al sarró que si la trech les matarà totes.

—¿Vols dir?

—¡Ba! Mireu.—

Y deixa anar el gat: y el gat, com que tenia prou cassusa, ¡quins salts y quins bots al darrera les rates! No'n va deixar cap de viva.

L'hostaler, veyent això, va dir:

—¿Te la vols vendre aquesta bestiola?—

Diu:

—No'ns avindrem pas, es molt cara.

—¿Quànt ne vols?

—Cinchcents duros.—

Cara o no cara, l'hostaler n'hi va dar els cinchcents duros: ¡aquella terra tan plena de rates! Y ell

se'n va entornar més trempat que una orga.

Quan va ser fòra, el gat, veyentse foraster, va comensar d'estarrufar el pèl y va fugir per dalt de les teulades, ¡ab uns marra-maus! Anaven per agafarlo y ell gat:

—¡Mau!—

Els s'espantaven, y deyen:

—¿Sentiu? Ara crida que's voll menjar el Pau.—

Tornaven, y el gat:

—¡Meu!

—¿Sentiu? Ara diu que's voll menjar l'hereu.—

Y els va arribar a fer tanta por, pensant que no fos alguna mala cosa, que a l'últim van fer venir una companyia de soldats, que'l van matar a escopetades.

(De la *Revista Catalana*)



Pera netejar les tecles

dels pianos

Les tecles dels pianos, a copia d'usarles, se tornen grogues, y fa l'efecte d'unes dents brutes en una cara neta.

Pera tornarles blanques y pulides com si fossin noves, dóna molt bon resultat el fregarles ab un drap xopat en una solució de 30 grams d'àcid nítrich en 300 d'aigua clara.

X.

En plena natura

A Teresina Rius y Estruch

¡Que n'es d'atractivola la contemplació d'un bell panorama en mitg de montanya: agegut en la flonja molsa, la mà esquerra a la galta y el colze apoyat a terra, els ulls semiclosos y l'esguart llarch, molt llarch!... ¡Oh grandiós teatre de natura! La decoració no pot ésser més encisadora: allà d'enllà, al fons, el cel blau s'enlaira límpit y envellutat; més

ensà, una munió de montanyes s'abassen, tendrament amorosides; y un xich més aprop, la vall fonda, molt fonda, qual verd-jantà planuria, amplíssima catifa de lluentes esmeragdes, sembla brodada pels camins que la rodegen, com serps que s'enllassen y estrenyen, ara fort, molt fort, y després aixamplantse y perdentse vers l'infinit; llargues rengleres de pins a abdós costats, en forma de bastidors, que, partint del proseni, van a perdre's allà al lluny de les blavenques montanyes... ¡Y quins efectes més admirables de llum!... Y además, tot això animat pel cadenciós y suau murmuri de fontanes que brollen d'aquelles selves verges; el garlar alegroy o planívol dels aucells. ¿Els sentiú? ¿que canten? ¿que ploren? ¡Que n'es de miste-

riós el piu-piu d'aquestes petites ànimes solitaries!... De sobte, se sent al lluny un lleu brugit, el qual, a mida que avença, se va tornant formidable, inclinantse al seu pas els arbres, com reverenciant a un tità invisible que'ls flagella, fins que, arribant a nosaltres sorollosament, sentim al rostre la seva flairosa halenada, que'ns embauma y'ns fa aclucar els ulls espasmòdicament: s'obren els pors y els pulmons s'aixamplen, aspirant l'oxigen pur que la natura'ns ofereix solícita y amorosa... Al cap d'una estona sentim a les parpelles el pes de la contemplació magna, y apar talment que s'escorri un vel pera fer més misteriosa la visió escenogràfica, y tant meteix se deü escorre'l teló de boca, perque'ns quedem a les fosques...

JULI MORENO



N.º 447. — *Totes les solucions.* — Victorià Ferré, Marcellí Bayer.

Dues solucions. — Antonieta Comas, P. Casamitjana, Joan Leonar, Antoni Carbó, Pere T. Pixoli, Carme Riera, Ricart Paradell, germans Roigé, germans Remus, Enrich Verdú, Jaume Piera, Joseph M.ª Casassas.

Una solució. — Pere Deulofeu, Lluís Zaragoza, Ramon Paituvi, Francisco Esteve, Estanislau Vallès, Lluís Riera, Ramon Laplana, Joan Reguart, S. Nadal, Joseph Maria Reig, Joseph M.ª Culler, Albert Bonet, Joaquim Mestres, Joan Marfany.

N.º 448. — *Totes les solucions.* — Marcellí Bayer, germans Marxuach, germans Badia, Gustau Ferrer, Victorià Ferré, Victorià Llata, Jaume Piera, Enrich Verdú.

Tres solucions. — Joan Reguart, Joan Marín, Ricart Paradell, Joan Baltà, germans Madorell, Lluís Riera, germans Suñé, Joaquim Gener, Lluís Zaragoza, Joan Galilea, Lluís Bonet, Albert Bonet.

Dues solucions. — Francesch Rius, Roch Quinónero, Joan Folch, Baldomer Ruiz, Ramon Paituvi, Enrich Castelló, Jaume Guillaume, J. M.ª Gusi, germans Juncosa, germans Mestre, Layeta Font, Esteve Masifern, Maria Planàs, germans Rosal, Joan Ramon, Pilar Aranguren, Ramon Bassa, Mercè Garcia, Enrich Cardona, Maria Mesequer, Antoni Celma, Joseph Jusa, Antón Montes, Isabel Rifa.

Una solució. — Germans Martí, Maria Rius, Santiago Galés, Miquel Nadal, Montserrat Agell, Antoni Cuadrenchs, germanes Marco, Joan Sengenís, germanes Guilà, Germans Castellfort, Jaume Parera, Pelay Girbau, Concepció Ginès, Joseph D. Tauler, germans Florià, Antón Babells, Jaume Martí.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA

Un líquid es ma *primera*,
y la *segona*, vocal;
una nota es la *tercera*,
y una flor es la *total*.

JOAN BASTÉ

LOGOGRIF NUMERIC

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9 — Carrer de Barcelona.
1 2 3 2 7 6 7 8 — Vapor de guerra.
7 6 1 5 5 2 9 — En un escrit.
4 2 4 2 1 6 — Nom de dona.
2 3 8 5 8 — Nom d'home.
3 8 7 — Temps de verb.
3 6 7 — Hi ha molta aigua.
7 2 — Nota musical.
9 — Consonant.

LLUIS ESCATE

TARGETA

Tula Pabiol

Formar ab aquestes lletres, degudament combinades, el títol d'un drama català.

J. RIERA Y J. PUIG

SEMBLANSA

¿En què se semblen un camp y un cate-dràtich?

J. M. S.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la xarada: *Pegatinch*. — A la conversa: *Taca*. — A la targeta: *Las curas del mas*.
— A la semblansa: *En que s'obren y's tanquen*.

Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

Grans tallers de gravat

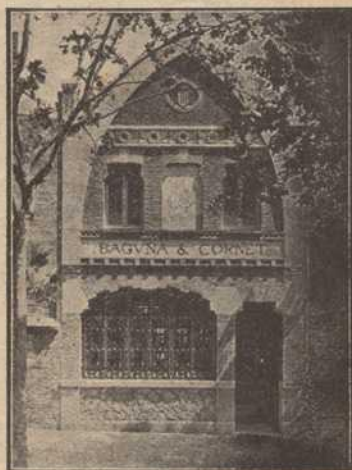
BAGUÑÁ Y CORNET

Mallorca, 192

Telefon 7452



BARCELONA



Fidel Giró, impressor, Valencia, 133.—Barcelona.



— Noys, us heu de fer enrera, que jo sóch primer de passar.
 — Vós us fareu enrera.



— ¡Jo, may!
 — Ja ho venrem.

